

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΔΜ. ΒΙΝΤΩ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΝΤΕΓΚΡΑΝΖ

— Έτσι λοιπόν, ελεπε η κυρία Λεκαστέλ στο γιατρό Ντεγκράνζ, οιάζοντας τα έλλα της φωτιάς, δε

θέλετε να παντρευθήτε.

Ο γιατρός χαμογέλασε με την έπιμονή της γηραιάς συνομιλήτριας του, παληάς οικογενειακής; του φίλης, στο σπίτι της οποίας σ'ερχαζε από τα παιδικά του χρόνια. Χαμογέλασε και συγχρότως κούνησε το κεφάλι άρνητικά. "Υστερα από λίγο ή κ. Λεκαστέλ, του ελεπε αλάι :

— Είπε κείνη, γιατί εκείνη που έχω στο νού μου, ελεπε πρώτη: τάξεως και δέν έχει την όμοια της στη μικρή μας πόλι. "Όραία, Έξοψη, αν και έπαρχιώτισσα, και τελεία νοικοκυρά... Δέ σας έλκουν δ'ατά :

— Καθόλου, άπάντης ό γιατρός.

— Είσατε λοιπόν δύσκολος.

— Δέν είμαι δύσκολος, αλλά σας ελεπα ότι δε θέλω να παντρευτώ.

Ο γιατρός Ντεγκράνζ το ελεπε αυτό ό τόνο τόσο άποφασιστικό, που δε χωρούσε πειά χαμηιά συζητήσι. Η κ. Λεκαστέλ όμως νόμισε ότι έπερε να έπιμνη.

— Τέλος πάντων, ελεπε, θάχτε κάποιον λόγο. Και έπειδή είμαι ή παλιότερη φίλη της μητέρας σου και κατά τη βάρεισί σου βοήθησα τη νουιά σου να σ'εκρατήση έχω το δικαίωμα να σού ζητήσω να μου έμπιστευθής τους λόγους που σέ έμποδίζουν να παντρευθή.

— Έπιμένετε ; ρώτησε ό γιατρός.

— Και πολύ μάλιστα, άπάντης ή κ. Λεκαστέλ. Είπε ζήτημα φιλοτιμίας γιά μένα. Είχα πλάσει τόσα όνειρα γιά όσνα !... και τόρα τα βλέπω να οχορτίζουν. χωρίς να ξέρω τό λόγο.

Ακολουθήσε σιωπή. Ο γιατρός ελεπε κατσιουφιάσει και φαινόταν σά να προσπαθούσε να συγκεντρώση κάποιες άναμνήσεις του. Τέλος άρχισε να διηγείται :

— Θά θυμάσθε, άγαπητή κυρία, ότι τα τελευταία χρόνια της διαμονής μου στο Παρίσι είχα κάποιες προστριβές με τόν πατέρα μου. "Η μητέρα μου, που τόσο σάς αγαπούσε θά σάς μίλησε, πιστευο, σχετικά. Στο σπίτι μου βρισκανε ότι άργούσα τό τελειώσι της τελευταίας έξέτασης μου, ενώ τις έτελειώσα τόσο γρήγορα. Ποιά ήταν ή αιτία της άργοποιάς αυτής; Ο πατέρας μου ύποπτευόταν κάποια γυναικοδουλεία και γι' αυτό ήθελε έαφνικά και μ' έπισκέφθηκε στο Παρίσι, μ' πληροφόρηθηκε ότι περνούσα μ' έξη ταχική. Και πραγματικά, χωρίς να είμαι άσκητής, ή διαγωγή μου δέν ελεγε τίποτα τό άξιοκατάκριτο. Άφού μάλιστα από τους γνωστούς μας τις πληροφορίες που του χροαίζονταν. ό πατέρας μου, ένα πρωί κατά τις έννιά άνέβρισε έαφνικά στο δωμάτιό μου και με βρήκε σκυμμένο στην άνατομία μου να μελετώ. Αυτό τόυ έκαμε καλή έντύπωση, αλλά έξακολουθήσε να ψάχνη λόγους με τα μάτια του τό δωμάτιό μου. όταν σέ μιά γωνία του ελεπε μιά μικροσκοπική φωτογραφία παιδιού, που τόν κούταζε και τού χαμογελούσε άγγελικά. Σούφωρεσε τα φρόδια του και γυρίζοντας σέ μένα μου ελεπε άπότομα.

— Τι σημαίνει αυτό;

— Τίποτα, τού άπάντησε. ελεπε τό παιδι κάποιου φίλου μου.

— Μην προσπαθήσ να μου ελεπής ψέμματα ! μου ελεπε.

— Δέ λέω καθόλου ψέμματα !

Η μόρα ήταν έτοιμη να έξαπάσει και παρ' όλες τις άντιρρήσεις μου, ό πατέρας μου ήταν άμεταπειστος. Την ίδια στιγμή σά να ελεχαν συνομιλίες εναντίον μου όλες ή συμπαθείς, άκούστηκαν βήματα στη σκάλα. "Έτρεξε προς τά εκεί, μά ήταν άργά, γιατί μόλις άνοιξε την πόρτα, παρουσιάσθηκε άμέσως ένα παιδάκι, τό ίδιο της φωτογραφίας, και πίσω του άκούουδοσε μιά γυναίκα. Τό παιδάκι πήδησε στην άγκαλιά μου φωνάζοντας : — Πατέρακι μου... "Ο πατέρας μου μουρμούρε έότε με άγρια καυτιά, ενώ ή γυναίκα βροντάνε τό παιδι στην άγκαλιά της, έβριγε άμέσως ζήτωντας συγγνώμη.

— "Όραία ! Μπαρλό σου ! μου ελεπε τότε πηνιμένος από άγανάκτηση ό πατέρας μου κ' άμέσως συνέχισε με φωνή αουτηρή μ' ένα τόνον ρητό και κατηγορηματικό :

— Θά σού στέλω άκόμα ένα χρόνο χρομάτα γιά να τελειώσης τις σπουδές σου. "Υστερα όδες δεκάρα. Και τό ίδιο βράδυ, πέρνοντας τό τραίνο έφυγε.

— "Όστε ελεπε άλήθεια, δέκονη ή κ. Λεκαστέλ ότι έχετε παιδι ;

— Τά φαινόμενα με καταδικάζουν, άπάντης ό γιατρός, αλλά τό παιδι δέν ήταν δικό μου. Δέν θά με πιστεύετε, όπως δέν με πίστεψε κ' ό πατέρας μου, μά ότι θά σάς διηγηθώ ελεπε ή καθαρή άλήθεια. Στο Παρίσι βέβαια είχα κάποιες αίσθηματικές ιστοριορίες, μά εκείνη που μ' έρωσε περιούσιοτο ήταν ή...μά τι σάς ένδιαφέρσε τόνόμα της; "Ας την ελεπούμε Ναντίνα. Δέν ήταν βέβαια χαμηιά κόρη βασιλέων. Την έν γνώρισα ό κάποιον χρονο και σέ μιά βδομάδα γίναμε στενοί φίλοι. Πέρασαν δυό μήνες και ήρθε ό "Ιανουάριος, ό μήνας που όλο τό Παρίσι γλεντά. "Ένα βράδυ λοιπόν, που ήμουν

σκυμμένος στη μελέτη μου, πνάνητκα έαφνικά από τό θόρυβο, τις φασαρίες και τις φωνές που άντήχησαν στη σκάλα.

Σέ λίγο άκουσα δυό χροπήματα στην πόρτα μου και πριν προφτάσω να φωνάξω «μπρός», δυό φίλοι μου μαζί με τις φιλενάδες τους και με τη Ναντίνα εισωρούσαν μέσα στο δωμάτιό μου. Με έσηκωσαν διά της βίας, με κατέβασαν κάτω και σέ λίγο τραγουδούσα και φώναζα κ' έγω μαζί τους στο δρόμο. Κατά τη μία ύστερα από τα μεσάνυχτα, τραβήξαμε γιά τό σπίτι της Ναντίνας, που μάς ελεπε καλώς γιά τούτι. "Όταν πλησιάσαμε στην πόρτα, είδαμε άφαντα στο κατώφλι ένα παράενο δέμα, που κινιόταν.

— "Α ! τι ελεπε αυτό που κινιούται ; φώναξε τρομαγμένη κάπως ή Ναντίνα και σκύβοντας, σηκωσε τό περιεργό δέμα. "Ήταν ένα μαρούλι...

— "Α ! τι καζη μάνα αούη που τό πέταξε δώ πέρα !... φώναξε ή Ναντίνα. Τό δυσνοχημένο τό μαρού !

Τά μάτια της βουρκώσαν και ήταν τρομερά σκυνημένη. Μία από τις δυό άλλες νέες ελεπε τότε :

— Δέν ελεπε δυνατό να τ' άφήσουμε να κοιμηθώ όλη τη νύχτα δέξω από την πόρτα !

— Ε ! όχι βέβαια, ελεπε ή Ναντίνα. Θά τό πάρω άπάνου και άβριο είδοποιούσης την άστυνομία.

Τό μαρού ίο τοθετήθηκε μέσα σ' ένα καλαθάκι έργοχειρην και σέ λιγάκι όταν ζεσάθηκε, έβγαλε τά χροάκια του και μάς κούταζε με τό άόριστο βλέμμα του, προσηπατώντας να γνωριώση τό περιβάλλον, όπου βρισκόταν. "Ήταν ώρωτό πάν άγγελουδι, με τις χροσάξαντες μπουλκίτσες τόν μαλλιών γύρω τό μετωπίκι του, που έμοιαζαν σά φωτοστέρνας. Πήραμε τό τούτι μας χωρίς φωνές, χωρίς θόρυβο, γιά να μην τραβήξουν τόν ύπνο του μαρού και φύγαμε. Την άλλη μέρα κατά τις δέκα συγκεντρωθήκαμε όλοι στο σπίτι της Ναντίνας. "Ήταν ύπερσοφ' με τό έξαναμένο μαρούλι της και τά μάτια της που σ'εσθηβολούσαν... "Ήθελε να κρατήση τό μαρού.

— "Όχι ! της φωνάζαμε, δέν ελεπε δυνατό. Αυτό που σκέπτεσαι να κάμης ελεπε τρέλλα. Δέ θά μπορούσης να τό άναπαύνησι;

— Θά μπορούσα, άπάντους εκείνη μ' έδαν τόνο άποφασιστικό σή φωνή της.

Πώς ελεπε άλλάξει έτσι στη στιγμή ή Ναντίνα μου ! Πέρασαν μερικά λεπτά στενόχωρης σιωπής. "Υστερα ή Ναντίνα μάς ελεπε :

— Θά με βοηθήσετε να τό κρατήσω. "Αν μάς φέρη δυσκολίες ή άστυνομία, θά φρονιτίσει να τις παρακάμψουμε.

— Έδέχτηκαν όλοι και, φυσικά, κ' έγω, χωρίς να τό θέλω. Μετά μερικες βδομάδες, σολογιόστηκα, θάχη βαρεθή ή Ναντίνα να παίξη τό ρούλο της μητέρας και θά πιά να παραδούσε τό μαρού στην άστυνομία. Μά ή γυναικεία καρδιά ελεπε μυστήριου. Η Ναντίνα έξακολουθούσε πάντα να ελεπε μητέρα και, τό σπουδαιότερο, κατάρθωσε να μεταδώση και σέ μένα τά αισθήματα τού πατέρα. Τό μικρό μεγάλο, δυνάμεινε και άρχισε να περπατά γύρω στους καναπέδες, στριζόμενο στα παχούλα χροάκια του. Και ελεπε ένα χαμογέλο τόσο φωτεινό και τόσο έκφραστικό, όταν μάς κούταζε ! "Άρχισε να με φωνάζει «μαματά» και τη Ναντίνα μου «μαμά». Είχατε έστρελλαμένοι και οι δυό μας μαζί του.

— "Ο γιατρός Ντεγκράνζ σταμάτησε λίγο και ύστερα έαυάρησε :

— "Έτσι ζούσαμε επί πέντε χρονια ός που ήρθε ό πατέρας μου, όπως σάς ελεπα και θά βοηθε εκείνη τήν προδοτική φωτογραφία. "Ένα χρονο άκόμα και θά σταματούσε να τρεφεί. "Επειδή τόν ήξερα γιά άνθρωπο που δέν έλεγε τό πραγματικοπούσε, έτοιμια της τελευταίας έξέτασης μου και την ένόμοιο διατήρησ μου. "Ο ένας χρονος όμως πέλασε, χωρίς να τόν καταλάβω. Τό παιδι πειά τό λάτρεια σάν δικό μου. "Όστόσο, επειδή δέν μπορούσα να έξονομοήσω ότι μάς χροαίζονταν γιά να ζούμε, άνυπάστηκα να ύποκόνη στην άναγκη και στη λογική. "Έτσι ένα βράδυ έγινε ό μοιρατός χωρισμός. "Α ! τι τρομερή στιγμή ! Ποσο σκληρά έξοκίστηκε ή καρδιά μου ! Δέ θά έξάξω ποτέ την όπλεια της Ναντίνας μου.

— Καταλαβαίνω, ελεπε ή κ. Λεκαστέλ. Και έχετε είδησεις, άπ' τη Ναντίνα...άπ' τό μαρού !...

— Κάθε βδομάδα πέρνον από τη Ναντίνα ένα όλόκληρο δέμα έπιστολές. Στο τέλος κάθε έπιστολής της ό μικρούλης όρνιθοσκαλλίσε μερικά λόγια τόνόκ'εραπηνήμου πατέρακι». "Όριστι, θέλατε να δήτε;

Και ό γιατρός Ντεγκράνζ έβγαλε ένα χαρτί και τ'όδειξε στην κ. Λεκαστέλ, ενώ τα μάτια του ελεχαν βουρκώσει. "Ήταν ένα γράμμα τού μικρούλι. "Ο γιατρός τ'όφερε έαφνικά στα χέλια του, τό φίλησε και έξακολουθήσε :

— Καταλαβαίνετε τώρα γιατί δε θέλω να παντρευτώ ;

— Η κ. Λεκαστέλ τ'οσοφίσε τό χρονο και με φωνή, που πνίγονταν από σκυνηση, του ελεπε :

— Είστε γενναία καρδιά, γιατρέ !...

Δέν θά ξεχάσω ποτέ την λύπη της Ναντίνας μου !

